

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 2114

гр. София, 28.06.2010 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
закрито заседание на 26.06.2010 г. в следния състав:**

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

като разгледа дело номер **941** по описа за **2010** година докладвано от
съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

С определение от 12.04.2010 г. на СГС по гр.д. 1643/2010 г. е изпратена по подсъдност на настоящия съд делото за разглеждането му. В мотивите на определението е прието, че с уточнената искова молба на И И Кръстилова от 08.04.2010 г. се претендират вреди от неправомерно действие на ответника – физическо лице, действащ като в качеството си на директор на Агенцията за финансово разузнаване с правоприемник ДАНС, при и по повод изпълнение на административна дейност. Прието е наличие на основание по чл.128, ал.1, т. 5 АПК вр. чл.1,ал.1 от ЗОДОВ и подсъдност на делото на Административните съдилища, тъй като се претендирали незаконосъобразни действия на длъжностно лице. Прието е че не е налице спор за подсъдност между този съд и Административен съд С.-град и неприложимост на нормата на чл.122 ГПК. По същата искова молба е образувано първоначално дело пред СРС, но предвид допуснатото изменение на исковата претенция в размер на 26 000 лв., делото е изпратено на СГС за разглеждане.

В молбата от 08.04.2010 г. ищцата е уточнила, че исковата ѝ претенция произтича от изпратен сигнал до Софийска районна прокуратура от длъжностно лице – изпълнителен директор на АФР с дата 12.05.2006г., изпратен 11 дни след прекратяване на служебното ѝ правоотношение с тази агенция за длъжността „икономист“, и който сигнал я набеждава в престъпление по чл. 313, ал.1 от НК. С действията си директорът бил злоупотребил със служебното си положение, преследвайки лично отмъщение и саморазправа с нея. Заявлението било написано на бланка на АФР.

От доказателствата по делото се установява, че по повод този сигнал е образувано досъдебно производство ЗМ № 86/2006г. срещу неизвестен извършител, за това че за периода от време от 20.10. 2003г. до 19.03.2004г. е затаена истина в писмена декларация по чл.8,ал.3 вр. чл.7, ал.1 и 2 от ЗДСл, във връзка с подадена от ищцата декларация при назначаването и за държавен служител в АФР. На основание представени декларации за неупражняване на търговска дейност от „АТА – И

Кръстилова” и СД „АТА – Кръстилови” за периода 1996 – 2006г. е прието наличие на основание по чл.243,ал.1,т.1 от НПК за прекратяване на наказателното производство поради несъставомерност на деянието по чл.313, ал.1 от НК. Прието е също така, че Кръстилова макар и да е била регистрирана като и съдружник в СД, предвид факта, че не е извършвала търговска дейност през времето на държавна служба в АФР, то не са породени вредни последици и не е имала мотив да укрива обстоятелство, като макар и деянието формално да осъществява признаците на предвидено в закона престъпление по чл.313,ал.1 от НК, то неговата обществена опасност е приета за явно незначителна.

С определение от 22.08.2007г. по н.ч.д.И-2135/2007г. на СРС, е приета за недопустима частна жалба на ищцата с искане за изменение на основанието на постановлението за прекратяване на наказателното производство, като е прието, че наказателното производство е образувано не срещу нея, а срещу неизвестен извършител, и не е повдигнато обвинение срещу нея за извършено престъпление.

С определение от 22.01.2008г. по н.ч.д. И-2135/2007г. на СРС е прието за основателно оплакването на Кръстилова, че регистраните „АТА – Иванка Кръстилова” и СД „АТА – Кръстилови” не са търговци по смисъла на чл.1,ал.1 от Търговския закон /ТЗ/, тъй като през периода 2003-2004г., тъй като смисъла на декларирането по чл.7, ал.2,т.2 от ЗДСл дали едно лице е регистрирано като търговец или като неограничено отговорен съдружник в търговски дружества бил да се гарантира липсата на конфликт на интереси, т.е. дали лицето извършвало търговска дейност по занятие съгласно посочената разпоредба на ТЗ. По посочените мотиви е изменено основанието за прекратяване на наказателното производство, като е прието че същото следвало да се прекрати по чл.24,ал.1,т.1 от НК , поради това че деянието от обективна и субективна страна не съставлявало престъпление по чл.313, ал.1 НК.

Изрично се посочва в допълнение към исковата молба, че в заявлението на В К с № 11-02-06/23.05.2006г. се сочело, че е извършила престъпления по смисъла на чл.313, ал.1 от НК, както и неверни твърдения в протокола за разпит на Васил Киров от 11.06.2006г., набеждаващи ищцата в престъпление. Вредите се претендират за периода от 01.08.2006г. – датата на първата призовка, изпратена на ищцата от РПУ С до 22.01.2008г. – датата на определението на СРС за прекратяване на производството срещу нея. Според сочените обстоятелства в исковата молба, освен в С., бил уронен и авторитета ѝ в родния ѝ град С, разчуло се невероятно бързо и започнали да се носят слухове, влошило се здравословното ѝ състояние, невъзможност да си намери работа, отнето било разрешението за носене на оръжие. Като главна причина за претърпените вреди – имуществени и неимуществени се сочи умишленото подаване на заявлението до СРП от К с цел да и навреди и саморазправа чрез набеждаването ѝ в престъпление.

При така изложеното, настоящият състав на Административен съд С. –град, на основание чл. 135, ал. 1 от АПК намира, че делото не му е подсъдно, тъй като заявлението, от което се претендират вредите не представлява индивидуален административен акт или дейност на административен орган при и по повод изпълнение на служебните му задължения, по следните съображения:

Съгласно чл.174, ал.2 от НПК /отм./ в сила по време на подаване на заявлението от В К, задължение на длъжностните лица е да уведомят незабавно органа на досъдебното производство, когато узнаят за извършено престъпление. Разпоредбата на чл. **286, ал. 1 от НК** предвижда състав на престъпление за умишлено набеждаване в престъпление пред надлежен орган на властта, какъвто са органите на Прокуратурата. Подаденото заявление до СРП от К не съставлява индивидуален административен акт

по смисъла на чл.21, ал. 1-4 от АПК, същото има уведомителен характер по смисъла на чл. 174, ал. 2 от НПК и не може да се квалифицира като извършено по повод изпълнение на административна дейност по смисъла на чл.1 от ЗОДОВ. Посоченото задължение за уведомяване на надлежните органи е вменено на всички длъжностни лица и граждани по повод суверенното право на Държавата да накаже лице, извършило престъпление.

Всичко изложено води до извод, че ищцата претендира вреди във връзка с умишленото ѝ набедяване в извършено престъпление пред СРП от В К, т.е. вреди от осъществяване на престъпление от последния по чл.286, ал.1 НК. **Деяние, което може да се подведе под хипотезата на предвиден състав на престъпление по НК е недопустимо да се квалифицира като административна дейност, както е приел в определението си Градския съд. Посоченото разграничение е особено съществено, тъй като административният съд не е компетентен да установи умишлено извършеното деяние от К, което осъществява състав на престъпление – набедяване пред надлежен орган на власт в извършено престъпление на ищцата, което изрично се претендира в исковата молба, макар и да не се посочва конкретния текст по НК.** В хипотезата на чл.128, ал.1, т.5 от НК не се включват умишлените деяния на длъжностни лица, които съставляват престъпление.

Съгласно чл. 204 от АПК, настоящият съд е компетентен да установи незаконосъобразност, респективно нищожност на административен акт, действие или бездействие, които правомощия са изчерпателно определени. Поради тази изрична правна уредба на това, какви обстоятелства от значение за исковата претенция може да установява административният съд, то не е налице празнота и приложение субсидиарно на чл.124, ал.5 от ГПК, който установява предпоставките за допустимост да се установи престъпно обстоятелство от значение за гражданско правоотношение в исково производство по реда на този кодекс, който е подсъден на гражданските съдилища, какъвто е и С градски съд.

Останалите основания на исковата претенция – за негативни слухове в обществото, дискредитиращи ищцата произтичат от образуваното досъдебно производство, което изрично е предвидено като основание за отговорност на Държавата по чл.2, т.2 от ЗОДОВ, което основание на исковата претенция също следва да се разгледа от гражданските съдилища по реда на ГПК.

Следва извод, че основанието на исковата претенция не е свързано с административна дейност по смисъла на чл. 1 от ЗОДОВ, а с действия по повод образуването и хода на наказателно производство против ищцата, като компетентен да разгледа такава претенция според настоящия състав на съда предвид допуснатото увеличение на обезщетението за вреди в размер на 26 000 лв., е С градски съд.

Тъй като делото е изпратено по подсъдност на настоящия съд от друг съд, то е налице хипотезата на чл. 135, ал. 5 във вр. с ал. чл. 135, ал. 2 от АПК, делото следва да се изпрати на смесен състав от съдии от Върховен административен съд и Върховен касационен съд за определяне на компетентния да разгледа оспорваното съд.

Водим от изложеното, и на основание чл. 135, ал. 1, ал. 2 и ал. 5 от АПК, **СЪДЪТ**

ОПРЕДЕЛИ :

ПОВДИГА СПОР ЗА ПОДСЪДНОСТ пред смесен съдебен състав от Върховен

касационен съд и Върховен административен съд, за това кой съд измежду Административен съд С.-град и С градски съд е компетентен да разгледа исковата молба на И И Кръстилова от гр. С против ДАНС и В Ц К.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело № 3943/2010 г. по описа на Административен съд С. – град, I отделение, 12 състав и ИЗПРАЩА делото на смесения състав по чл.135,ал.2 от АПК за произнасяне по компетентност.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване, ПРЕПИС от същото да се изпрати на ищцата и ответниците.

Административен съдия: